

Fra Morten Kochs idyl til multikulturelt samfund

I festsalen på Nationalmuseet den 6. juni havde fire meget markante personer sat sig i panelet til en dialog om kulturmøde og tolerance. Ca. 175 personer mødte op.

Af Birthe Grube Christensen, medlem i Brahma Kumaris.

Paneldeltagerne var: Overrabbiner Bent Melchior, ambassadør for FN-året mod racisme. Politiker Lubna Elahi, medlem af Københavns borgerrepræsentation. Filminstruktør Susanne Bier, ambassadør for FN-året mod racisme, og Yogi Sister Jayanti, international foredragsholder og meditationslærer fra Brahma Kumaris og dets repræsentant ved FN's Verdenskonference mod racisme i Sydafrika i august 2001.

Det blev til en meget intensiv aften, især ud fra alle de indfaldsvinkler, som vi blev præsenteret for, både fra paneldeltagerne, men ikke mindst også fra de meget engagerede fremmødte og med Kim Møller som ordstyrer.

Bente Nielsen bød os alle velkommen på vegne af arrangørerne Brahma Kumaris og FN-forbundet, og vi fik en kort introduktion til de overordnede tanker og planer for FN-året, den danske FN-kampagnes udgangspunkt i de positive tendenser og de konstruktive muligheder, som et kulturmøde har, når et samfund, som det danske, bevæger sig fra en Morten Koch idyl til et multikulturelt samfund.

Det var dejligt at høre, at de seneste undersøgelser viser, at danskerne generelt er blevet mere tolerante over for mennesker med en anden etnisk baggrund, men det var knapt så positivt at blive mindet om, hvordan medierne behandler dette tema og om visse politikeres markante udmeldinger, især ud fra det fokus, der igennem det sidste år har været på enkelte grove voldsforbrydelser.

De fire paneldeltager fik herefter ordet og følgende væsentlige emner, der gav stor grund til eftertanke, dannede også basis for den efterfølgende dialog:

Hvad vil det sige at være dansk? Og kan vi definere danskheden?

Flere af deltagerne - både i panelet og i salen - forsøgte igennem aftenen at fortælle os, hvor svært det er at definere dette, og der kom nok også mere fokus på, hvad der ikke kan opfattes som dansk.

Vi blev mindet om, at vi med fordel kan forsøge at sætte os bedre ind i, hvad det vil sige at mangle rødder/fysisk kontakt med et land - nemlig den kontakt, som man først får, når man har boet i et land i mange, mange år.

Vi blev også mindet om, at vores danske kultur jo netop ikke fremkommet ved, at vi har låst os inde i flere århundreder, men at vores udvikling bl.a. er sket ved berigelserne fra alle de andres kulturer.

Det blev nævnt, at Danmark har en fantastisk tradition for respekt, tolerance og menneskelighed, og vi blev opfordret til at værne om disse traditioner, måske bl.a. ved at kultivere dem.

Danskernes internationale engagement og ry blev også berørt. Vi er ofte med i første række, når det gælder de internationale konflikter - både politisk og økonomisk - så spørgsmålet er, hvad vi lige mangler for også at få løst de indenlandske problemer?

Hvordan bliver børnenes og de unges fremtid?

Dette meget vigtige spørgsmål blev selvfølgelig berørt mange gange i løbet af aftenen. Der blev lagt vægt på, at vi alle har et medansvar, men herudover at det er forældrene, der har det aller største ansvar.

Dette er virkelig udfordringen i vores samfund for os alle med vores smuldrende værdier, fordi det er jo opvæksten, der giver hele fundamentet. Sister Jayanti mindede os om, at hvor der er omsorg og sikkerhed, der udvikles selvtilliden, og hvor der er selvtillid, findes der faktisk ikke diskrimination.

Den modstand, som børn og unge møder, kan risikere at udarte sig på den måde, som vi f.eks. ser ske i England lige nu, hvis ikke vi finder en bedre måde at håndtere problemerne på, herunder også et endnu større fokus på ansættelsesmulighederne.

Hvordan kan vi hver for sig være med til at sige fra?

I dialogen blev det flere gange nævnt, at det er få mennesker (på begge sider), som ødelægger utroligt meget for resten.

Hovedbudskabet fra Bent Melchior var, at vi skal ophøre med at være defensive og at vi skal ophøre med forsvare de få, nemlig ved at være meget mere aktive og f.eks. ikke overlade læserbrevene til de få aggressive skribenter, som har fået lov til at gøre så stort et indtryk på politikerne på Christiansborg.

Herudover blev vi opfordret til at sige fra, når vi overværer uacceptabel adfærd og nøje overvejer: Hvad kan jeg selv gøre?

Jeg er ret sikker på, at vi alle gik hjem - nyopladede - til fremover at forsøge at gøre den lille forskel i vores hverdag, som betyder så uendeligt meget, og som dialogen viste i al sin tydelighed.